

Be Palangos – kaip be vasaros

Anot Laimutės Vitienės iš Šiaulių, trys klubai susirenka ne kasdien. Be mūsų, penkių klubiečių, su mumis poilsiaavo „Dvasinė šiluma“ ir „Bičiulės“. Gyvenome kambariuose po penkis, iš viso buvome dvidešimt vieni (12 moterų ir 9 vyrai). Dvi moterys iš Šiaulių buvo apgyvendintos poilsio kambaryje verandoje, o ten buvęs televizorius išneštas į koridorių.

Aš gyvenau su keturiomis „bičiulėmis“: trys buvo kauniškės, o ketvirtoji – Kristina, su kuria labiausiai susidraugavau, nes jau šiek tiek ją pažinojau, atvyko iš Prienų.

Galiu pasidžiaugti, kad mus lepino itin geri orai. Kasdien eidavome į pliažą: iš ryto dar šildydavomės kopose, o po pietų karšta saulė nugindavo į pajūrį. Apdairiai saugojome savo odą ir tausojome ją tepalais nuo saulės.

Palynojo tik kelis vakarus. Pirmąjį vakarą, kai lijo, ėmiausi apklausos: daugelis atsiliepiu, tingėjo, o daugiausia vargo turėjau su kambariokėmis – jos į anketas atsakė tik priešpaskutinę dieną. Nors dėl to nieko kaltinti negaliu: Šiaulių ligininės personalas mus taip pat anketavo ir reikėjo užpildyti ne vieną dokumentą.

Vieną vakarą šventėme šiaurietės Virginijos gimtadienį: ji priruošė kalnus sumuštinį ir keptos duonos su česnakais. Nuo Klubo vyrai jai išrinko žadintuvą, į kurio stovėlį dar galima įdėti nuotrauką ir rašymo reikmenis. Solenizantės garbei buvome pasipuošę, tad po iškilmingų vaišių ėjome fotografuotis. V.Lukanovas netrukus padarė nuotraukas. Jos buvo itin kokybiškos: kai kurias iš jo nupirko, kai kurias jis tiesiog padovanojo naujajam mūsų pirmosios pamainos stendui.

Su palangiškiais broliais Umbrasais.

Iš didžiausių pramogų paminėčiau Andriaus Rimiškio ir Vitalijos Katunskytės koncertus. Iš paties Andriaus rankų „Vakarų salūne“ gavau labai gražią raudoną rožę, kuri puošė mūsų kambarį iki pat išvykimo dienos. O buvo taip: dėmesingasis Tautginas išvedė mane šokti, o A.Rimiškis kaip tik dainavo apie merginą Gėlių kvartale ir visas šokančių porų moteris apdovanojo

rožėmis. Vladimirui pavyko nusifotografuoti su Vitalija. Virginijus ir Juozas vienai dienai buvo išvykę į Laimutės organizuotą ekskursiją į Klaipėdą, na, o mes su kambariokėmis tą dieną paskyrėme apsilankymui A.Mončio muziejuje. A.Mončius beveik iki pat savo darbų perdavimo Lietuvai gyveno Prancūzijoje. Mane sužavėjo menininko darbai, su dideliu susidomėjimu apžiūrinėjau apie jį išleistas knygas ir kūrinių pavadinimus prancūzų kalba. Vienas turistai iš Danijos svečių knygoje paliko užrašą: „Tiesiog nuostabu, kiek galima padaryti daug sudėtingų daiktų iš paprasto medžio ir kiek daug paprastų daiktų iš sudėtingų medžiagų!“ Tie „paprasti daiktai“ buvo kaukės, kurias menininkas sukūrė, jungdamas įvairias po ranka pakliuvusias plastmasines, metalines ir visokias kitokias atliekas. Muziejus išsiskiria tuo, kad kai kuriuos eksponatus galima liesti rankomis.

Na, o per tuos kelis metus, kai nebuvo Palangoje, kai kas pasikeitė: šį pavasarį medinė vila perdažyta ir nuo šiol visa švyti apelsinų spalva, taip pat pastatyta sudegusi, bet tvirta pavėsinė, kurios vidury – iš didelio kelmo padarytas apskritas stalas, prie kurio itin miela rytais gerti kavą.

Buvo išties smagu, nes gera ten, kur jūra, puikus oras ir draugiška kompanija. Galiu pagirti mūsų Klubo vyrus, kurie buvo džentelmeniški, paslaugūs, nevengė jokių darbų. Šį mūsų tandemą įkvėpė vienas A.Puipos filmas, tad taip ir pasirašau –

Moteris ir keturi jos vyrai (Monika)

